

Człowiek w ujęciu Jana Pawła II podstawową dyrektywą programowania pracy Instytutu Jana Pawła II

U podstaw programowania pracy Instytutu Jana Pawła II przy KUL stoi ten sam motyw główny, który zdecydował o powołaniu do bytu samego Instytutu i stanowi „duszę” jego Statutu. Sprowadza się on w swojej istocie do jednego: „Służyć tym sprawom, których sługą był Karol Kardynał Wojtyła w czasie sprawowania funkcji Kierownika Katedry Etyki na Wydziale Filozofii Chrześcijańskiej KUL, a których sługą jest nadal w swojej nowej roli „sługi sług Bożych” na Katedrze św. Piotra w Rzymie” (Z listu redaktorów Statutu Instytutu Jana Pawła II do Senatu Akademickiego KUL, 24 VI 1982).

Sprawy, którym służył Karol Kardynał Wojtyła i którym służy Jan Paweł II Papież, sprowadzają się ostatecznie do jednej sprawy, stanowiącej sedno wszystkich pozostałych spraw. Można tę „sprawę spraw” wyrazić następująco: aby człowiek, który jest Boży (imago Dei), stawał się z wyboru Boży („chwałą Boga żywy człowiek” – gloria Dei in gratiarum actione hominis), tj. aby istniejąc z daru Boga stawał się darem dla Boga i drugich tworząc przez to komunę z Nim i – w Nim – z drugimi ludźmi, odnajdując – i zarazem spełniając – przez to samego siebie.

U podstaw tak określonej „sprawy spraw” jako celu służby stoi Karola Kardynała Wojtyły „nowe odkrycie” człowieka. To nowe odkrycie człowieka opiera się na oddaniu głosu wpierw samemu doświadczeniu człowieka jako podmiotu, z/w którym się coś dzieje („uczynnienia”) i zarazem podmiotu, który jest sprawcą swych czynów („dzieł”), a następnie na oddaniu głosu takiej refleksji nad nim, czyli takiej filozofii człowieka, która wyjaśniając ostatecznie fakt (wymienione wyżej – za *Osobą i czynem* – dane doświadczenia) człowieka respektuje „do końca” i dane doświadczenia człowieka, i wymagania logiki ostatecznego wyjaśniania tych danych (wymagania zasady niesprzeczności oraz płynący z niej respekt dla zasady dostatecznej racji).

Wyłaniająca się na tej podstawie Karola Wojtyły filozoficzna wizja człowieka pogłębianą jest następnie i weryfikowana w świetle Objawienia (negatywne kryterium oraz inspiracja filozoficznych dociekań), oraz wyrażana językiem teologii (rewelacjonizacja filozofii), stając się przez to teologiczną wizją człowieka. (*Mężczyzn*

